

En i alla avseende fenomenal föreställning i Landskrona

På stadens anrika scen har fler "storheter" än Mattias Enn satt sina fötter. För efter att ha fått uppleva skådespelarestradören Mattias Enn torsdagen den 13 okt, mindes jag hur jag på samma sätt fasinerades av Rolf Lassgård och Peter Habers fenomenala talanger då de for omkring på teaterns scengolv, i mitten av sjuttioalet. De var ju verksamma i Landskrona under ett flertal år, i ensambeln Skånska Teatern.

Redan då jag lät mina ögon informera mig om att kulissens målning var av högsta klass i sin tydliga Art Décodesign, höjdes förväntas signaler i mig om att föreställningen skulle bli något ut över det vanliga. Signalerna visades sig vara träffsäkra.

Efter några minuters framträdande var jag tagen av Mattias Enns fullödiga taiming vad gällde inramningen av föreställningens breda innehåll. I honom fanns ett oerhört brett anlag av ingredienser, nödvändiga för att klara av att ensam stå på scen i två timmar. En bra sångteknik med ett brett tonregister och med känsla i tonen, i de fall då han sjöng känsliga berättelser, rytmisk känsla och så det teatrala framförandet som han alltid lyckades förmedla i samklang med vad låten handlade om, ja, ända ut i fingerspetsarna och lyhörd för sin mycket duktiga pianist Carina E Nilsson. Givetvis ställs det stora krav på en pianist som ensam uppbackare till estradören, att klara att förmedla den musikaliska sinnesbilden till just vad låten handlar om och samtidigt vara i taiming med Mattias sång. Men, inga problem, för också i Carina fanns det musikaliska taimingens anlag.

Det jag och mina vänner fullständigt överraskades av, var hur Mattias kunde komma ihåg hela föreställningens innehåll, helt utan antydan om minneslucka. Fast, vid ett tillfälle blev det ett avbrott, då en mobil i salongen påkallade ljudlig uppmärksamhet. Men, inga som helst problem för Mattias, som givetvis också behärskade impro-visationens anlag, så han löste det humoristiskt avslappnat och elegant.

Att Mattias har ett gott gehör bevisade han vid olika gestaltande beskrivningarna av smålänningar, göteborgare, fin ensam gammal dam, bögar, en klassisk radioröst, olika fartygspersonal osv. Ja, alla blev de perfekt tolkade och fram ur mina ögon rann tårvätskan av beundran för en fenomenal estradör, Mattias Enn.

Svenska Amerikalinjens historia

Lika beundrad jag blev av träffsäkerheten att visa publiken hur Art Décodesignen framställdes i 1:klassalongen i Kungsholm, lika mycket beundrade jag hur välregisserad den historiska berättelsen om ett Broströmsrederis uppgång och fall, framställdes med sång och skådespeleri i tydliga bilder av Mattias Enn. Imponerande! Sjöfartsmuseets ledning bör vara oerhört stolta av Mattias Enns presentation av ett stycke intressant svensk fartygshistoria.

Slutet

Jag blev oerhört glad att min landskronapublik visade sin tydliga uppskattning till Mattias och Carina, genom att skänka de båda sina stående långa ovationer, för det var de värda!

Min egen bakgrund till Amerikalinjen

Jodå, en sådan finns. Ett av mina tre pågående bokprojekt handlar om en mycket speciell människa, många sedd som ett "original" av vår tid. John Isberg heter han och är något mer än hobbyesträdör. John har ända sedan i slutet av femtiotalet varit deltagande i ett flertal revyer och är fortfarande verksam, trots sina 83 år. Hans föräldrar utvandrade till Amerika och bodde där under ett tiotal år, innan de återvände hem till Sverige. Jag har sedan tre år tillbaks skrivit en berättelse om Johns oerhört rika leverne. Som väl var fotograferade Johns föräldrar mycket under sina år i Amerika och de berättade mycket för John om deras liv "overthere". Och John har ett mycket gott minne, så han har kunnat berätta för mig om föräldrarnas liv i det stora landet och om deras resor med Svenska Amerikalinjens fartyg SS.Stockholm och Gripsholm. I mitt hem finns en stor trunk, den som Johns pappa Torsten släpade med sig vid första resan till Amerika med SS.Stockholm. Året var 1922. En riktig raritet!

Jag, Bo Ingvar Svensson och min fru Lena önskar dig Mattias och Carina fortsatt lycka runt om på svenska teaterscener!

Vänligen Bosse o Lena